

Uit het leven van een persoonlijk assistent

Na 9 maanden werkloos te zijn, begin ik op 58-jarige leeftijd aan een nieuwe job als persoonlijk assistent in een jong gezin. Een ongekende job, weinig of geen ervaring met de problematiek in het gezin, maar ik ga ervoor omdat ik voel dat deze job op mijn lijf geschreven staat. Ik ben ervan overtuigd dat ik van betekenis kan zijn.

Mijn taak: ondersteuning van een 7-jarig jongetje met een syndroom. Maar ik noem hem liever bij naam, want hij is zoveel meer dan 'zijn syndroom', zoveel meer dan 'zijn beperkingen'.

Ik ben er mij van bewust dat dit voor de ouders een lange en moeilijke weg geweest moet zijn alvorens ze de vraag voor ondersteuning stelden.

In onze maatschappij lopen we vaak alleen te koop met alles wat zo goed gaat, wat fantastisch is. We vertellen alleen wat leuk is, we 'liken' alleen de fantastische dingen, we willen niet 'gewoon' maar 'fantastisch gelukkig' zijn. We willen altijd stoer en sterk zijn. Verdriet en kwetsbaarheid worden zo vaak weggemoffeld.

Hoe moedig van die ouders om de vraag naar ondersteuning te stellen. En daar wil ik zorgzaam en respectvol mee omgaan.

Ik kom binnen in hun 'kwetsbaarheid', in de intimiteit van hun gezin. Ik voel me een beetje een indringer. En ik luister, observeer, moedig aan, vertel hoe goed ze het wel doen, hoe moedig ze wel niet zijn. Ik ben daar en wil hen de boodschap meegeven dat ze dit niet allemaal alleen hoeven te dragen. Ik ben er, om samen naar oplossingen te zoeken om lastige momenten in het gezin dragelijker te maken voor iedereen.

Een jaar reeds mag ik in het gezin vertoeven. Ik voel me niet langer een indringer en zij zien mij als een vertrouwensfiguur, een klankbord, iemand die het beste voorheeft met hun zoontje en met het hele gezin. De job van mijn leven... Nabij kunnen zijn, samen de lastigheden een plaats kunnen geven schept een liefdevolle verbondenheid.

Hoe kijk ik er elke dag naar uit om hem te gaan ophalen in de klas en zijn lachende snoet te zien aan het raam, zijn handkusjes, zijn wilde sprongetjes en luide kreetjes van blijdschap. Hoe hij mij kan vastpakken, hoe hij mijn handen beschermend over zijn oortjes legt. Zoveel vriendschap en blijheid dat hij uitstraalt. Daar kan ik alleen maar gelukkig van worden.

En het is intens, vraagt veel energie maar het is toch zo plezant om te doen. En ik kan na 4 uur werken naar huis. Voor de ouders stopt de zorg nooit, zelfs niet 's nachts. Ik heb veel bewondering voor hen. Opgeven staat niet in hun woordenboek, ze blijven zoeken en communiceren om een weg te vinden om het te kunnen volhouden. Fijn dat ik ze daarin kan ondersteunen. Het is fijn om te zien dat ze openstaan voor advies en er ook proberen iets mee

te doen.

Er keert wat rust terug in het gezin. En de vaststelling dat het niet alleen om dat ene kind draait, maar ook om de andere kinderen en om elkaar als partners. Ze leren weer dingen samen te doen, los van de kinderen. Dat ik hierin mijn steentje mag bijdragen, maakt me gelukkig.

Mijn taak, zoals was omschreven in de vacature, houdt toch wel veel meer in dan 'ondersteuning van een jongentje met een syndroom'. Maar deze job wil ik gerust blijven doen tot aan mijn pensioen. Deze job heeft een enorme meerwaarde in mijn leven. Op mijn leeftijd is een job zoveel meer dan geld verdienen. Mij goed voelen in een job, mijn passie en buikgevoel kunnen volgen... Deze job raakt helemaal de missie die op mijn pad gekomen is: gaan naar mensen om hen te ondersteunen, vanuit alle ervaring die het leven me heeft aangereikt, met mijn hele kennis en persoonlijkheid.

Ik hoop dat elk die dit artikel leest, even gelukkig is in zijn/haar job als ik.

Marleen



Uit het leven van een persoonlijk assistent

14/03/2019